

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Strășeni din 16 aprilie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 8 iulie 2020, declarat de avocatul Iurie Mihalache, în numele inculpatului

Tolici Petru XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>29.11.2019 – 03.03.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>25.03.2020 – 24.06.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>09.10.2020 – 23.12.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 16 aprilie 2019, Tolici Petru a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare și art. 191 alin. (1) la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Vornicioi V. prejudiciul material în sumă de 2000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatului Tolici P., fiindu-i încredințat la 31 august 2018 în posesie și folosință temporară calul și căruța de către proprietarul acestora Moisei I., pentru transportarea unor bagaje de la traseul M-14 până la domiciliul său, a însușit ilegal bunurile încredințate și la 01 septembrie 2016, s-a deplasat cu calul și căruța ce aparțineau lui Moisei I. în XXXXXX, XXXXXX, unde în aceeași zi, aproximativ la ora 18.00, intenționat, în scop de profit, a vândut calul lui Cojocari M. contra sumei de 1500 lei, pricinuind părții vătămate o daună materială în valoare de 8000 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 191 alin. (1) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului.

Tot el, la 30 mai 2018, în jurul orelor 15.00-16.00, în XXXXXX, XXXXXX, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, tainic a pătruns în gospodăria lui Vornicioi V., de unde, de pe pervazul geamului care era deschis, a sustras pe ascuns un telefon mobil de model „Samsung J2” la preț de 2000 lei, în care se afla cartela SIM cu nr. de telefon XXXXXX, cauzând părții vătămate un prejudiciu considerabil în sumă de 2000 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrunderea în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul nu s-a prezentat în ședința de judecată, citația fiind returnată cu mențiunea „Plecat”, iar potrivit raportului inspectorului IP Călărași și informației prezentate de primărie, acesta nu se află pe teritoriul localității și locul aflării lui nu este cunoscut, împrejurări în care s-a dispus anunțarea în căutare și examinarea cauzei în lipsa inculpatului.

Conform declarațiilor date în cadrul urmăririi penale, fiind audiat în calitate de bănuit și învinuit, inculpatul a recunoscut vina integral.

Totodată, vinovăția lui a fost demonstrată pe deplin prin probele administrate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul a comis infracțiuni mai puțin grave, a recunoscut vina în cadrul urmăririi penale, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a mai fost condamnată pentru infracțiune similară, deci, fiind anterior condamnat, nu și-a făcut concluziile necesare și iarăși a comis infracțiuni ce atentează la patrimoniul altor persoane, că s-a eschivat de la prezentarea în ședința de judecată și nu a reparat prejudiciul material cauzat părților vătămate, ajungând la convingerea că corectarea acestuia este posibilă doar prin stabilirea pedepsei închisorii și în condițiile aplicării prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal.

3. Avocatul Vladislav Jian și inculpatul au declarat apeluri, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimului să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Apelanții au indicat că deși inculpatul nu s-a prezentat la examinarea cauzei, fiind audiat în calitate de bănuit și învinuit a recunoscut vina pe deplin, s-a căit sincer de faptele comise, fiind de acord să repare prejudiciul cauzat părților vătămate, dorind să se împace cu ele și cerându-și scuze de la partea vătămată Moisei I., împrejurări în care sunt aplicabile prevederile art. 90 Cod penal, iar executarea reală a pedepsei stabilite și izolarea acestuia de societate la moment nefiind strict necesară.

Pe lângă aceasta, apelurile urmează a fi repuse în termen, deoarece inculpatul nu a fost prezent la examinarea cauzei și pronunțarea sentinței, cu care a făcut cunoștință la 01.07.2019, în momentul reținerii.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 8 iulie 2020, apelul avocatului și cererile de apel ale inculpatului au fost respinse ca nefondate.

Termenul pedepsei urmează a fi calculat din data de 08.07.2020, cu includerea în acest termen a perioadei de la data reținerii până la 08.07.2020.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Codul penal, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui.

Astfel, corect i-a stabilit inculpatului pedeapsă sub formă de închisoare, ținând cont de prevederile art. 191 alin. (1) Cod penal și art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, în coroborare cu cele ale art. 61, 75, 84 alin. (1) Codul penal, precum și de vârsta inculpatului, că nu este la prima abatere, anterior săvârșind infracțiuni similare, pedeapsa aplicată fiind legală și echitabilă.

Totodată, o condiție prevăzută expres în art. 90 alin. (1) Cod penal este concluzia instanței că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită. Deci, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege.

Or, este rațional ca inculpatul să execute real termenul pedepsei stabilite, deoarece, analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că acesta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Adică este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. Deși, legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat concluzia ei.

Prin urmare, nu au fost stabilite temeiuri de aplicare a instituției suspendării executării pedepsei față de inculpat, iar acesta poate fi corectat și reeducat numai cu izolare de societate, or, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

5. Avocatul Iurie Mihalache a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Recurentul a invocat că nu este rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa cu închisoare, în privința lui fiind aplicabile prevederile art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Motivarea soluției instanței de apel nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei, potrivit art. 90 alin. (4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni grave, în speță nefiind stabilite impedimente pentru aplicarea acestei norme de drept.

Mai mult, se atestă prezența circumstanței atenuante – recunoașterea vinovăției, or, în cadrul urmăririi penale și în instanța de apel, inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de faptele comise.

Însă, instanțele de fond și de apel, aplicând în privința inculpatului pedeapsa cu închisoare, au ignorat circumstanța atenuantă – recunoașterea vinovăției.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 247 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, dar în cazul în care în rechizitoriu sunt indicate ca circumstanțe agravante: „*săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară*”, iar circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, anterior a mai fost condamnat, însă nu s-a corectat și a continuat comiterea faptelor infracționale, iar pedepsele ce i-au fost

aplicate s-au dovedit a fi ineficiente, nu a reparat prejudiciul material cauzat părților vătămate, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) *pct. 4)* Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) *pct. 4)*, alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Iurie Mihalache împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 16 aprilie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 8 iulie 2020, în privința inculpatului Tolici Petru XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 15 ianuarie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun